

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๓

เปรตผีในร่างเทวดา

(ผู้ฟังเทศน์ประมาณ ๑,๐๐๐ คน)

คนแน่นอยู่ทุกวัน วันนี้คนไม่ใช่น้อย ๆ วันใดก็เหมือนกัน ได้เทศน์ทุกวัน ๆ ไม่เคยขาดเลย ไปกรุงเทพก็เหมือนกันตอนเช้าเทศน์ทุกเช้า มานี้ก็เทศน์ทุกเช้าเหมือนกันเลย ไม่มีวันว่างที่ไม่ได้เทศน์ เทศน์ทุกเช้า ๆ แล้วเวลานี้เขายังออกอินเทอร์เน็ตอีก ทั่วโลกนุ่น จากนั้นก็ออกทางวิทยุ สถานีอุดรฯ ๙ สถานีออกทุกสถานี เป็นแต่เพียงไม่ซ้ำเวลากัน ออกทุกสถานี จากนั้นก็กรุงเทพ นอกจากนั้นยังอินเทอร์เน็ต อินเทอร์เน็ตนี้ ออกทั่วไปหมดเลย

เดี๋ยวนี้เลยมีแต่เทศน์หลวงตาบัว ป.๓ เดี่ยวนี้จะเรียกว่าทั่วโลกก็ได้แล้ว เพราะอินเทอร์เน็ตออกแล้ว กลายเป็นทั่วโลก ที่แรกเทศน์เรียกว่าทั่วประเทศไทย เดี่ยวนี้เลยกลายเป็นทั่วโลกไปแล้ว อินเทอร์เน็ตไปแล้ว เทศน์ทุกเช้า ๆ วันหนึ่งก็ไม่มาก ประมาณวันละ ๒๐ อย่างน้อยก็ ๑๕ นาทีมีทุกเช้า ส่วนมากจะอยู่ในราว ๒๐ ถ้ามีเหตุการณ์บ้างก็เพิ่มอีก เข้มข้นเข้าอีก ถ้าธรรมดาก็อยู่ในราว ๑๕ หรือ ๒๐ นาที

เราพูดจริง ๆ เต็มหัวใจเราที่เราออกช่วยโลกนี้ เราออกด้วยความเมตตาเป็นพื้นฐานเลยนะ เพราะฉะนั้นทำทุกสิ่งทุกอย่าง ถ้าหากภาษาโลกเขาเรียกว่าเจาะจงทุกอย่าง ไม่เหลาะแหละ ไม่เหลวไหล เจาะจงจี้เข้าไป จี้ไปตรงไหนจี้เข้า ๆ เป็นความจริงล้วน ๆ ด้วยเจตนาเจาะจง ๆ ไปเรื่อย ๆ ไม่ใช่ที่ว่าพาดพิง ๆ ไป อย่างมีเจตนาบ้างไม่มีเจตนาบ้าง อันนี้มีเจตนาเต็มสัดเต็มส่วน การแนะนำสั่งสอนพี่น้องชาวไทยเรา คราวนี้เป็นคราวที่มากที่สุดทีเดียว ร่วม ๓ ปีแล้วนะ แต่สำหรับสอนโลกทั่ว ๆ ไปนี่ก็เริ่มมาตั้งแต่โน้นแหละ พูดให้เต็มยศก็คือว่า เริ่มแต่วันลงจากเวทิตอนอยู่บนเวทีกี่เพื่อนฝูงนั้นแหละ ตามติดตามเกาะตลอด สลัดเรื่อยนะ คือหลบหลีกปลีกตัวตลอดเวลา เพื่อความเพียรให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยของเรา ซึ่งในย่านนั้นเป็นย่านที่ใครมายุงไม่ได้เลย จะอยู่เพียงองค์เดียว

อิริยาบถทั้งสี่อยู่เพียงองค์เดียวเท่านั้น ด้วยความพากเพียรทางอัตโนมัตติ คำว่าอัตโนมัตติคือเป็นไปเอง ความเพียรเป็นไปเอง เหมือนกิเลสที่มันเป็นอัตโนมัตติของมัน มันหมุนหัวใจสัตว์โลกไปเอง ๆ ตลอดมากี่กัปก็กลับ ไม่มีคร่ำคร่าชรา ไม่มีวัย คือกิเลสธรรมเมื่อเวลาได้เตรียมพร้อม สั่งสมตัวขึ้นมากเข้า ๆ เริ่มแรกก็ถูกลากเข้าทางจงกรม ฟังเสียงร้องห่มร้องไห้ ฟังเสียงหอนเหมือนเสียงหมาหอน คือความขี้เกียจมันไม่อยากเข้า เข้าไปเดินจงกรมเสียงร้องว้อด ๆ เสียงอะไร เรานึกว่าเป็นเสียงไฟมันแสดง แต่

เป็นเสียงความขี้เกียจ มันร้องแอ้ ๆ เหมือนหมาร้อง นี่เวลากิเลสมีอำนาจมาก เทียบกัน
นะ

ท่านทั้งหลายอย่ามาคิดเอาเรื่องของเราว่าเป็นคำหยาบคำโจนนะ เหล่านี้ไม่มีใน
ธรรม ธรรมเป็นของสะอาดล้วน ๆ ชำระสิ่งที่สกปรก สิ่งที่สกปรกนั้นละมันต้านทาน หา
ว่าท่านพูดหยาบพูดโจน คือไม่ให้อยากเข้าไปแตะมัน มันเป็นตัวหยาบโจนอยู่แล้ว ชะ
ล้างด้วยธรรม ธรรมเป็นของสะอาด มันหาว่าธรรมหยาบโจน เห็นไหมกิเลส เวลามันมี
อำนาจมากเป็นอย่างนั้น เราจะเคลื่อนไหวไปยังไงมันจะต้องบีบต้องบังคับตลอดเวลา
ขึ้นชื่อว่าจะทำความดีแล้วจะเป็นเหมือนผู้ต้องหานั้น กิเลสเป็นเจ้าอำนาจใหญ่โตบีบ
บังคับภายในจิตของเรานั้นแหละ

ที่นี้ค่อยพืดค่อยเหวี่ยงกันไปหลายครั้งหลายหนไม่หยุดไม่ถอย กำลังทางด้าน
ธรรมคือความดีงามก็ค่อยเพิ่มขึ้น ๆ เพิ่มขึ้นที่นี้เห็นผล เมื่อเห็นผลแล้วความดีดังดู
ทางด้านธรรมะเป็นไปเอง ความ پاکความเพียรจะมาเอง เพราะผลประจักษ์ภายในใจ
แล้วดูดีเต็มเข้าเรื่อย ความเพียรหนักแน่นเข้าเรื่อย อุบายวิธีการที่จะแก้กิเลสซึ่งเป็นตัว
ภัยก็ออกมาเรื่อย ๆ แก้กั้นเรื่อย เพราะเห็นโทษของกิเลสหนักเข้า ๆ เห็นคุณค่าของ
ธรรมหนักเข้า

ที่นี้เราสรุปความลงเลย จากนั้นก็เป็นความเพียรอัตโนมัติ เป็นการบำเพ็ญความ
ดีเพื่อแก้กิเลสเป็นอัตโนมัติ ๆ เริ่มเป็นอัตโนมัติไปละที่นี้ สติปัญญาหมุนตัวไปเอง คือ
ไม่ต้องบีบไม่ต้องบังคับ เป็นไปเอง ๆ เริ่มแรก เรียกว่าเริ่มเป็นไปเอง หลังจากนั้นก็
เรียกว่าได้รู้เอาไว้ ๆ คำว่าความเพียรนี้ไม่อยากพูดนะ ถ้าว่าความเพียรกล้าเพื่อความ
พ้นทุกข์ เอาความพ้นทุกข์ไว้ข้างหน้า ที่นี้ความเพียรนี้กล้า ยอมรับ แต่ที่จะให้เป็น
ความเพียรรู้ใสการประกอบความดีนี้ไม่มี ต้องรู้เอาไว้ ๆ มันจะเลยเถิด เรียกว่า
ธรรมมีกำลัง นั้นละมันเสมอกัน

กิเลสกับธรรมเสมอกันตั้งแต่ไหนแต่ไรมา ไม่มีฝ่ายใดยิ่งหย่อน ไม่มีวัยด้วยกัน
ธรรมก็ไม่มีวัย กิเลสก็ไม่มีวัย พยายามทางด้านธรรมะเมื่อไร เป็นธรรมขึ้นที่ใจ ธรรม
ขึ้นที่กายที่วาจา ออกจากใจเป็นพื้นฐานเรื่อย ๆ พอถึงขั้นสติอัตโนมัติขึ้นเต็มหัวใจแล้ว
ที่นี้ความเพียรจะเป็นอัตโนมัติไปตลอด ๆ ที่นี้พืดเหวี่ยงกันละ มองเห็นพระนิพพาน
แย็บ ๆ แล้วยะ ต่อจากนั้นนิพพานอยู่ชั่วเอี่ยม ๆ ถ้างนิพพานอยู่ชั่วเอี่ยม นั้นละมัน
จะไม่หลับไม่นอน ความเพียรเป็นเองหมุนตัว ๆ ๆ ต้องบังคับให้พัก บังคับให้นอน
บังคับเข้าสู่สมาธิ เพราะมันหมุนตัวเป็นปัญญา

ปัญญาเมื่อเลยความพอดีแล้ว สมุทัยสัญญาอารมณ์แทรกเข้าไป ไม่เป็นความ
เพียรเป็นปัญญาแท้ เพราะฉะนั้นท่านจึงให้พักผ่อนให้พอเหมาะพอดี เพื่อเป็นความ

เพียรที่ขอบธรรม ควรจะเข้าสมาธิ เวลาจิตมันหมุนตัวไปทางนั้นแล้วจะไม่ยอมเข้าสมาธิ เพราะเห็นโทษแห่งกิเลสทั้งหลายมากเข้า ๆ จะหมุนตัว ๆ เลย ต้องให้พักสมาธิ เดิน ทางยังไม่ถึงจุดหมาย เราจะวิ่งให้ถึงจุดหมายที่เดียวไม่ได้ ควรพักตรงไหนพักเสียก่อน เอา วันนี้พักย่านนี้ ไปวันหน้าพักย่านหน้า หรือชั่วโมงนี้พักระยะนี้

เช่นอย่างเราขับรถไปเมื่อเครื่องร้อนต้องพัก ไม่ถึงก็ต้องพักเสียก่อน นี่เมื่อเครื่องร้อนคือการดำเนินความพากเพียร เวลามันหมุน-หมุนจริง ๆ นะ พระพุทธเจ้า แสดงไว้หมดแล้ว ใครออกมาแสดง นำออกมาได้ธรรมประเภทเหล่านี้ เราเองก็เรียน ผ่านมา ท่านว่าภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดขึ้นจากการภาวนาล้วน ๆ ฟังชิวาล้วน ๆ ไม่มีอะไรแทรกเลย นี่อ่านเข้าไปแล้วง

ที่ท่านว่าปัญญาเกิด ๓ ประเภท ๑) เกิดขึ้นจากการได้ยินได้ฟัง มาคิดอ่าน ไตร่ตรองก็เกิดปัญญาได้ ๒) เกิดขึ้นจากการคิดอ่านไตร่ตรองธรรมตาของสามัญชนทั่ว ๆ ไป ก็เกิดสติปัญญาไปได้ อันนี้พอคาดได้พอเดาได้ พอเข้าใจกัน แต่ว่าภาวนามยปัญญา ปัญญาประเภทที่สามนี้ ท่านบอกว่าปัญญาเกิดขึ้นจากการภาวนาล้วน ๆ นิ่งเลยนะ เพราะมันไม่เกิดในใจ งงเลย

เวลาปฏิบัติเข้าไป ก้าวเข้าสู่จุดนี้แล้วพุ่ง นี่ละที่นี้เอาละ อ้อ อย่างนี้เอง ภาวนามยปัญญา ไม่ต้องอาศัยสิ่งใดมาสัมผัสสัมพันธ์ให้กระตุ้นเตือนจิตใจให้เกิดสติ ปัญญาพิจารณาสิ่งเหล่านั้นก็ได้ มีสิ่งเหล่านั้นมาสัมผัสก็ได้ เกิดปัญญาได้ทั้งสองทาง พอได้ยินได้เห็นสิ่งใดแล้วเกิดปัญญาขึ้นมา ด้วยเอาอันนั้นเป็นเหตุอย่างนี้ได้ อย่างหนึ่งไม่ต้องอาศัยอะไร เหตุผลกลไกระหว่างกิเลสกับธรรมมันอยู่ด้วยกันนี้แล้ว สัมผัสสัมพันธ์ก็อยู่ภายในใจตลอดเวลา พัดกันตลอดเวลา นี่ก็เป็นปัญญา ภาวนามยปัญญา คือไม่ต้องอาศัยอะไรมาสัมผัส มีแต่ระหว่างกิเลสกับธรรมสัมผัสกันภายในใจพัดเหวี่ยงกันไปภายในใจนี้ก็พอแล้ว

นี่จึงเรียกว่าภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดขึ้นจากการภาวนาล้วน ๆ อ้อ ชัดเข้า ๆ ชัดเข้าจนกระทั่ง อ้อ อย่างนี้เอง เห็นไหมไม่สงสัย ตั้งแต่เรียนง เอ้ ปัญญาเกิดขึ้นจากการภาวนาล้วน ๆ เกิดยังไงน้ำ ๆ ไม่รู้นะ เราเองเป็นผู้เรียนมา เราเองเป็นผู้เป็น งมา อย่างนั้นเป็น ทีนี้เวลามาถึงขั้นนี้เราเองเป็นที่นี้แหละ เรื่องขั้นภาวนามยปัญญา เวลาได้หมุนแล้ว โถ มันจะเอาให้เตลิดเปิดเปิง มันจะเลยเถิด เพราะฉะนั้นจึงต้องวิ่งเข้าสู่สมาธิ เรียกว่าพักกลางทางเสียก่อน จุดหมายที่เราจะไปนั้น เป็นระยะทางไกลไกลขนาดไหน เวลานี้ยังไม่ถึงมันอ่อนเพลียแล้ว ถ้าเป็นรถก็เครื่องร้อนแล้ว เอา พักกลางทางเสียก่อน

เช่น พักรับประทานอาหารหรือฉันจังหัน หรือพักผ่อนนอนหลับ และพักสมาธิ ทั้งสามประเภทนี้เป็นการพักธาตุชั้นเหมือนกัน แล้วก็พักจิตด้วยไม่ให้ไปยุ่งเรื่องทาง

ด้านปัญญา ให้เข้าสู่ความสงบ พักเครื่อง พอดออกจากนี้แล้วหมุนตัวเลยที่นี้ ไม่ต้องห่วงใยเรื่องการพักการผ่อน มุ่งต่อการเดินทางอย่างเดียว ได้แก่สติปัญญาก้าวเดินตลอด ที่นี้พอเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าแล้วพักอีกเหมือนกัน นี่เป็นความสม่ำเสมอสำหรับผู้เดินทางเพื่อความพ้นทุกข์ ด้วยความราบรื่นดีงาม เป็นอย่างนี้ พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้

การพูดนี้เราสาธุ เราเรียนมาเหมือนกัน แต่เวลาภาคปฏิบัติกับการเรียนมันเป็นอย่างนี้พูดให้ฟัง ที่นี้เอาตัวจริงออกมาเลย จากภาคปฏิบัตินี้เป็นตัวจริง การเรียนมาเป็นแบบแปลนแผนผังมา พอเอาแบบแปลนแผนผังจ้เข้ามาหาตัวจริง ได้แก่ให้มาปฏิบัติ ดำรับตำราท่านชี้เข้ามาที่นี้ เราก็เดินตามแปลนเข้ามา มาปฏิบัติ ที่นี้ก็เจอละที่นี้ เจอเรื่องนั้นเรื่องนี้ภายในภายนอก จะเจอไปเรื่อย ๆ นะ กิเลสภายในใจของเจ้าของมีมากมีน้อย ก็มันมีอยู่นั้นแล้วเป็นแต่เพียงไม่มีสติปัญญาก็ไม่พบไม่เจอ แก่กันไม่ได้ ที่นี้พอมันเจอแล้วจะไว้กันได้ยังไง ก็มันหาสิ่งนั้นอยู่แล้วหาซ้ำศึก มันก็พัดกัน ๆ

เรื่องภายนอกภายในอะไรที่จะมาสัมผัสสัมพันธ์นั้นมาเรื่อย ๆ แหละ แต่เหล่านั้นเป็นเรื่องแก้กิเลสไม่แก้กิเลสมันก็รู้ในตัวเอง อันไหนเป็นฝ่ายแก้กิเลสมันจะหนักแน่นในทางนั้น ไม่ยุ่งกับสิ่งภายนอก นี่ละที่ว่าภาวนามยปัญญา ปัญญาประเภทนี้เป็นตัวของตัวขึ้นมาแล้วที่นี้ละ นี่ทางก้าวเดินเพื่อความพ้นทุกข์จะเปิดโล่ง ๆ ไปเรื่อย ๆ ความพากเพียรนี้เสียงหมูร้องจ๊กแจ๊ก ๆ อยู่ตามทางจงกรมมันวิ่งแผ่นลงข้ามกำแพงวัดป่าบ้านตาดไปหมดแหละ ถ้าจิตดวงใดเป็นอย่างนี้ละ ไร่ร้องแหง็ก ๆ หงัก ๆ ที่ลากเข้าไปทางจงกรม มันร้องเหมือนเสียงหมานั่น โอ้ย หายหมดเลย มีแต่หมุนตัว ๆ เลย นี่เรียกว่าความเพียรกล้า

ที่นี้จวนเข้าไป ความเบิกกว้าง ความเห็นโทษของกิเลสนี้ยิ่งหนักเข้าทุกวันนะ แต่ก่อนคลุกเคล้ากันอยู่ที่กัปกัถปี่ เป็นของเพลิดของเพลิน ความทุกข์ความสุขไปตามกันไม่เห็นโทษของกันมาตั้งกัปตั้งกัถปี่ พอก้าวเข้าสู่ปัญญาขั้นนี้แล้วจะเห็นโดยลำดับ เห็นเป็นลำดับ เห็นแล้วหนักเข้า ๆ นั้นละที่ว่าอยู่ไม่ได้ละ หมุนตัวเลย ฟุง ๆ ๆ นี่ปัญญาที่เกิดขึ้นจากการภาวนาล้วน ๆ เป็นอย่างนี้ พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้

ที่ว่าปัญญาเกิดในการภาวนา ๆ ปัญญาคาดคิดธรรมดาไม่เรียกว่าเป็นปัญญาประเภทนี้ ปัญญาต้องเกิดเอง ระหว่างกิเลสกับธรรมสัมผัสกันอยู่ตลอดเวลา นั้นละปัญญาเกิดขึ้นตรงนั้น ฟุงกันตรงนั้น คຸ້ຍເຂີຍຂຸດຄັນหาตัวซ้ำศึกคือกิเลสประเภทใดบ้าง สติปัญญาประเภทนี้จะไม่มีคำว่่านอนใจ จะหมุนตัว ๆ คຸ້ຍເຂີຍຂຸດຄັນ ๆ เข้าไป ตามกันไปเรื่อย เป็นเองภายในนี้ ใครไม่เป็นไม่รู้ นี่เราเพียงพูดเอาเงื่อนมาให้ผู้ปฏิบัติฟังต่างหากนะ แต่เวลาไปเจอแล้วมันจะเป็นเองรู้เอง หมุนตัว ๆ เลย

นี่ท่านเรียกว่าธรรมเป็นอัตโนมัตติละที่นี้ ฆากิเลสโดยอัตโนมัตติของตน เหมือนกิเลสทำลายสัตว์โลก คิดออกแง่ไหนมุมใดมีแต่กิเลสทำลายโลก ๆ ทั้งนี้ พอสติปัญญาขั้นนี้ขึ้นแล้ว มีตั้งแต่ธรรมนี้ฆากิเลสภายในใจตลอด ๆ เรื่อย มีหลายประเภท เครื่องมือ สติปัญญาที่ใช้ออกมาในการวางพื้นฐานที่แรกนี้เป็นขั้นหนึ่ง ขั้นที่สองสติปัญญาเริ่มเห็นโทษกิเลสทั้งหลาย นี่เป็นอันดับที่สอง อันดับที่สาม สติปัญญาเห็นโทษแล้วเป็นสติปัญญาอัตโนมัตติ นี่เป็นอันดับที่สามไปแล้ว อันดับที่สูงเป็นมหาสติมหาปัญญา อันนี้เชื่อมโยงกันเอง

มหาสติมหาปัญญาเชื่อมโยงไปจากสติปัญญาอัตโนมัตติที่มีกำลังแก่กล้า แล้วก็เข้าสู่ความละเอียด กลายเป็นมหาสติมหาปัญญา มหาสติมหาปัญหานี้เป็นสติปัญญาที่ซึมซาบ ไม่ได้เป็นกึก ๆ แก๊ก ๆ หมุนนั่นหมุนนี่ คือสติปัญญาอัตโนมัตติซึ่งใช้สังขารยับ ๆ แยะ ๆ ปรง สังขารธรรมนะ สังขารฝ่ายมรรค มันปรงฆากิเลส กิเลสเป็นประเภทใด ออกมามันจะรับกัน ๆ พอถึงขั้นมหาสติมหาปัญญาแล้วนี้จะซึมซาบเลย เพราะเชื้อไฟนี้เรียกว่าละเอียดแล้ว ไฟจะลุกลามไปตามเชื้อไฟ ละเอียดมากน้อยเพียงไร ไฟจะติดตามไหม้ เผาไหม้ไปเรื่อย ๆ นี่เป็นมหาสติมหาปัญญา จนกระทั่งเชื้อไฟละเอียดขนาดไหนไม่มีเหลือ ไฟก็ยุติเอง จะไหม้อะไรก็ไม่ไหม้อะไรไหม้ เชื้อหมดแล้ว

นี่มหาสติมหาปัญญาก็ยุติเวลาสังขารกิเลสสุดสิ้นลงไปไม่มีอะไรเหลือแล้วยุติเอง หมุนเป็นธรรมจักรก็ยุติเองไม่ต้องบอก ไม่มีใครมาบอก หากรู้เอง เหมือนเราทำงาน ทำอันนี้เสร็จแล้วเครื่องมือเราปล่อยเองวางเอง เวลายังไม่เสร็จ เครื่องมือกับงานก็ต้องใส่กันเปรี้ยंपริ้ง ๆ พองานอันใดเสร็จแล้วก็ปล่อยเอง ๆ พอเสร็จสิ้นแล้วทั้งเครื่องมือ อันนี้เหล่านี้เป็นเครื่องมือทั้งนั้น เป็นฝ่ายมรรค ตั้งแต่มรรคส่วนหยาบ กลางละเอียด ถึงมหาสติมหาปัญญาแล้วเรียกว่าละเอียดสุดยอด นี่ฝ่ายมรรค เรียกว่าเครื่องมือสังขารกิเลสทั้งนั้น เหล่านี้เป็นมรรค พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้ว คำว่าเครื่องมือเหล่านี้ก็หมดหน้าที่ไป นั่นละให้มันรู้ประจักษ์ในหัวใจ

นี่เราสอนโลกเราก็สอนเต็มเม็ดเต็มหน่วยมาอย่างนี้ละ ตั้งแต่เริ่มแรกที่ปฏิบัติตัวเอง ปิดหมู่เพื่อนนี่ก็ปิด ขโมย อู๋ย พรรณนาไม่จบนะที่เราหลบหลีกหมู่เพื่อน คือมันไม่ได้ทำงานเต็มกำลังของตัวเอง สติปัญญาขั้นนี้ตั้งแต่ก่อนมันก็เป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว ไปคนเดียว ๆ ด้วยความเด็ดเดี่ยวเพื่อความเพียร แต่พอก้าวเข้าสู่สติปัญญาขั้นนี้แล้วยิ่งใครมายุ่งไม่ได้เลย มาไม่ได้จริง ๆ คือมันเสียเวลา ถ้าเราเขียนหนังสืออยู่นี้มีแขกคนมาหา อย่างน้อยเราก็ต้องจับปากกาไว้ ไม่เขียนก็ต้องจับปากกาไว้ นี่ขาดงานแล้ว พอเขาหนีปั๊บ เขียนปั๊บ ๆ ๆ นี่สติปัญญาประเภทนี้ยับยั้งตัวเองไว้สำหรับเกี่ยวข้องกับคน

เหมือนเราจับปากกาไว้ ไม่ได้วางปากกาก็ตาม แต่ก็ไม่ได้เขียน ชะลอไว้ พอเรื่องราวผ่านไปปั๊บก็เขียน ทีนี้มันก็ทำงานของมันเอง นี่ละถึงว่าใครยุ่งไม่ได้เลย

ถึงขั้นนี้พอตื่นขึ้นมาจับกันแล้ว ระหว่างกิเลสกับธรรมพืดกันตลอด จนกระทั่งหลับหรือเข้าสู่สมาธิ เบิกกว้าง ๆ เบิกกว้างออกไป นี่ละธรรมพระพุทธรเจ้า คงเส้นคงวา หนาแน่นแก่ผู้ปฏิบัติ ถ้าใครปฏิบัติให้เป็นธรรมเป็นธรรมไปตลอดอย่างนี้ ผู้ที่ทำให้เป็นกิเลสเป็นกิเลสไปตลอดตั้งกับตั้งกัลป์ เป็นธรรมมีเมืองพอนะ พอถึงที่สุดยุติแล้ว ที่ว่าตั้งกับตั้งกัลป์ก็คืออนันตกาล ได้แก่นิพพานเที่ยงนั่นเอง พอแล้วเที่ยง นิพพานเที่ยงเป็นอย่างนั้นนะ ให้พากันจำเอา

นี่เรายังเฒ่ายิ่งแก่มาแล้วสงสารมากนะ บ้านเมืองก็ อู๋ย ทุกวันนี้กิเลสตีตลาดตลาด เล เราพูดจริง ๆ ในสายตาของธรรม ที่เรามาช่วยโลกนี้ ทั้งมาจับมาดมนะพวกมูตร พวกคุณ มันสกปรกสุดยอดคือกิเลส กิริยาท่าทางที่แสดงอย่างจะทำให้เมืองไทยเราจมนเวลานี้ก็คือกิเลสทำงาน ไม่ใช่ธรรมทำงานนะ ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา มันทำงาน ทำงานตามกำลังความสามารถของผู้จะทำได้ เป็นความสมัคใจในหัวใจทุกดวง ๆ ไม่ต้องบังคับ เรื่องความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา ไม่ต้องบังคับ ต้องรู้ใจเอาไว้

ถ้าหากว่ากิเลสราคะตัณหา ความโลภเหล่านี้มีทางเหมือนทางหมาหมี หมาตัวไหนไม่มีทางเหลือเลย ทางขาดหมด รู้ใจเอาไว้มันไม่อยู่ จนทางขาด มันยังบิ้นใส่ความโลภ บิ้นใส่ความโกรธ บิ้นใส่ราคะตัณหา จับทางดึงเอาไว้ทางขาด ๆ มองดูหมาตัวไหนมีแต่หมาทางขาด เพราะความโลภ ราคะตัณหาลากไป ทางไม่ได้คำนึง ขาดข้างมันขอให้ได้ไปก็แล้วกัน นี่ละเวลามันรุนแรง นี่ละทำลายโลกเวลานี้

พี่น้องทั้งหลายอย่าเข้าใจว่าธรรมทำลายโลก ธรรมเข้ามาช่วยโลก หว่าธรรมมายุ่งเหยิงวุ่นวายกับการบ้านการเมือง ฟังซิกิเลสเห็นว่าจะไปทำลายพุงมัน จะหาว่าอะไรก็แล้วแต่ อย่างหลงตาบวนี้ก็เหมือนกัน ว่าหลงตาเข้าไปยุ่งกับการบ้านการเมือง มันไม่ได้สะแตกถนัดปากถนัดท้องมันนั่นเองมันถึงว่า นั่นละกิเลสกินบ้านกินเมือง มันกินไม่ถอยนะ พวกนี้กินไม่ถอย ท้องเป่ง ๆ อำนางมาก ๆ ดินเหนียวติดหัวว่าตัวมีอำนาจควบคุมทุกสิ่งทุกอย่าง การเงินการทอง ไม่มีอะไรให้อยู่ในเงื้อมมือเจ้าของ พากันกินพากันกลืนเลี้ยงโต๊ะกันตลอดเวลา นี่คือข้าศึกใหญ่ของชาติไทยเรา ได้แก่กิเลสตัวใหญ่ ๆ ที่ว่าโลกไม่พอ หลงยศ หลงลาภ หลงรายได้รายรั้รายรวย ไม่พอ เมียผัวก็ดี ก็คนก็ช่างมันได้ทั้งนั้นจะไปตาม ๆ กันเลย นี่กิเลสกินอย่างนี้

เวลาธรรมไปแตะบ้างไม่ได้นะ หว่ามายุ่งกับการบ้านการเมือง เห็นไหมกิเลส มันหวงชากมัน หวงชากอันสกปรกของมัน ฟังเอานะ เราพูดเพียงเอาไม้มาทั้งดุ้นให้ไปจาระโนเอา นี่ละบ้านเมืองเวลานี้กำลังจะล่มจะจมเพราะกิเลสทั้งนั้น ไม่ใช่เพราะธรรม

เลยนะ ธรรมนี่เพื่อฟื้นฟู อย่างที่นำสมบัติเงินทองเข้าสู่ชาติไทยของเรา ก็เพื่อไปหนุนสิ่ง
ที่รั่วไหลแตกซึมไปโดยประเภทต่าง ๆ จะลงทะเลทั้งหมด ยับยั้งกันเอาไว้บ้าง ก็ถูกคัด
ค้านต้านทานทุกแบบทุกฉบับด้วยมหาโจรมหาภัยในชาติไทยของเรา ในผู้มีอำนาจ
บาตรหลวงของกิเลสครอบหัวมันนั่นเอง

ถ้าธรรมครอบหัวแล้วจะมีเมตตาเต็มสติเต็มส่วน ประชาชนจน รัฐบาลยอมจน
นี่จึงเรียกว่าพ่อแม่กับลูกนะ เอ้า มันจะจนก็ให้จนไปเราเข้าช่วยชาติบ้านเมือง บ้านเมือง
หาความสุขไม่ได้เราเป็นผู้นำจะหาความสุขมาจากไหน เราต้องดิ้นต้องดิ้นยิ่งกว่าประชา
ชน นั้นถึงถูกต้องกับผู้นำ ผู้เป็นพ่อเป็นแม่ของชาติบ้านเมือง อันนี้มีแต่กอบแต่โกยแต่
โกยแต่กินแต่กลืนกิน ตั้งโต๊ะตรงไหนมีแต่โต๊ะกินโต๊ะกลืน มันกินชาติบ้านเมืองไปแบบ
นี้นะ มันนำทุเรศ ธรรมจับเข้าไปจนดูไม่ได้

เราอุตส่าห์พยายามมาช่วยชาติบ้านเมือง เหมือนกงมูตรกงคุณนั่นแหละกอง
เหล่านี้นะ กองความโลภ ความเห็นแก่ได้เห็นแก่รำแก่รวย เห็นแก่ความตะกละ
ตะกลาม นี่คือกงมูตรกงคุณ ธรรมเข้ามาปิดออกบ้าง อย่ากินกินไป ตับเขาตับเรานี้
เหมือนกัน ใครก็เสียดายตับเสียดายพุงของใครด้วยกัน อยู่ด้วยกันด้วยความสามัคคี
ด้วยความรักกัน ด้วยความพร้อมเพรียงกัน ด้วยความรักสงวนสมบัติของชาติด้วยกัน
อย่างนี้เป็นธรรม แต่มันไม่ยอม ตับใครก็ตามขอให้มาเป็นตับเราคนเดียวพอ

นี่ละที่โลกมันร้อนอยู่เวลานี้ เตือดร้อนมาก เพราะกินมากกลืนมาก ตั้งเข้ามา
แต่มากินมากกลืน เอาธรรมจับเข้าไปเห็นหมดจะว่าไง ใครจะว่าเราบ้าเราไม่ได้เป็นบ้า
เราเห็นจริง ๆ จะว่าไง นอกจากจะพูดหรือไม่พูดเท่านั้น ความสกปรกและเลวร้ายทั้ง
หลายของกิเลสนี้เป็นอย่างนั้นมาดั้งเดิม เวลานี้กำลังกระพือปีกเต็มบ้านเต็มเมือง มัน
จะเอาชาติไทยของเราให้จมหมดจริง ๆ ด้วยอำนาจของกิเลสตัวตะกละตะกลาม อำนาจ
ลือนามเลยนะ

สองสามคนเท่านั้นมันจะเอาอำนาจนี้ครอบประเทศไทยทั้งประเทศ ให้คนไทย
ทั้งชาติเป็นหมูเป็นหมา อยู่ใต้อำนาจของมันเสกสรรตัวว่าเป็นเทวดาสองสามคนเท่า
นั้นนะ มันเทวดาแบบไหน พิจารณาซิ นี่เปรตผีในร่างเทวดานั้นเอง พวกยักษ์พวกผีกิน
บ้านกินเมืองในร่างของเทวดา ร่างผู้มีอำนาจ ร่างของผู้ทรงศักดิ์ ร่างของเจ้าหน้าที่ใหญ่
นายโต มันเอามาเป็นร่างอย่างนั้นนะ ตัวมันจริง ๆ คือเปรตคือผี นรกเต็มอยู่ในหัวใจ
ของมันนั่น รอแต่ลมหายใจขาดเท่านั้น

เวลานี้มันกำลังโอ้อ่าฟูฟ่า อวดตนอวดตัว ดินเหนียวติดหัวว่าเก่งกล้าสามารถ
ไม่ได้คำนึงถึงว่ากรรมกำลังจะบีบคอมันอยู่ พอลมหายใจสิ้นปั๊บ ผิงเลย ไม่ต้องถาม
นรกให้มันปฏิเสธหมดทั้งโคตรทั้งแซ่มันก็ตาม ว่านรกไม่มี พระพุทธเจ้าองค์ไหนตรัสรู้

ขึ้นมาใครลบล้างนรกนี้ได้ เคยมีไหม ลบล้างสวรรค์ไม่มี ลบล้างนิพพานไม่มี ลบล้าง
ประเภทของเปรตของผีที่สร้างด้วยกรรมของตอนนี้ว่าไม่มี เป็นไปไม่ได้เลย นี่พระพุทธ
เจ้าทุกพระองค์ตรัสรู้อย่างนี้ ปากมันเพียงปากของกิเลสตัณหา ปากหูหนวกตาบอด
ปากตะกตะกลาม ปากไม่รู้บาปกรรม มันจะไปลบนรกได้อย่างไร นี่ละตัวมันสำคัญ
คอยรอแต่ลมหายใจเท่านั้น พูดอย่างจั่ง ๆ เลย เราหมอบกราบกับพระพุทธเจ้า

ว่านรกไม่มี ๆ เอ้า ให้สร้างไปว้างั้นเลย ถ้าเก่งจริง ๆ เอ้าสร้างไป จะรับรู้กัน
เวลานี้รอดตัดสินกัน ภายในก็รู้แล้ว คือประเภทนี้มันจะเป็นฟินเป็นไฟเผาไหม้ในหัวใจ
มันตลอดสด ๆ ร้อน ๆ คนอื่นไม่รู้ พอออกไปหาคนอื่นแต่งตัวฟูฟ่า ๆ โก้เก๋ฟูฟ่า ทรง
อำนาจใหญ่โต เสียงดังอวดอาด ๆ เจ้านายใหญ่ออกไปตรวจราชการ ตรวจพวกเหยื่อ
นั่นแหละอยู่ตามบ้านตามเรือนราษฎร ไปตรวจละชะ ตัวภายในมันเผาอยู่ไม่มีใครรู้ รู้แต่
มันคนเดียว พอลมหายใจขาดสะบั้นแล้วปิ้งเลยเทียว นี่ละยันไว้เลย

เหมือนพระพุทธเจ้าทรงทำนายพระเจ้าสุปปพุทธะนั่นแหละ ว่าอีก ๗ วันพระ
เจ้าตาของเรานี้จะถูกแผ่นดินสูบ ทางนั้นก็ทำตาย จะสูบได้อย่างไร เราจะขึ้นไปอยู่หอ
ปราสาทชั้น ๗ ก็มีคนมาทูลพระพุทธเจ้าว่าเขาไปอยู่บนหอปราสาทชั้น ๗ โอ้ย ออย่าว่า
แต่ชั้น ๗ ให้ขึ้นไปอยู่ชั้นดาวดึงส์ก็ไปเถอะ อย่างไรก็ตามพระเจ้าตาของเราจะต้องลงนรกวันคำ
รบ ๗ ไม่เป็นอื่น เห็นไหมละ พอถึงกาลเวลาแล้ว บันดลบันดาลขึ้นมาเลย ใ้ม้าตัว
มงคลก็กลายเป็นม้าเทวทัตทำลายเจ้าของ คึกคะนองอยู่ห้องพระโรงแนี้เสียงลั่นไปเลยที่
เดียว เอ้อ ม้านี้ก็ชอบกลนะ แต่ก่อนก็ไม่เห็นมีอะไร ทีนี้ทำไมถึงเป็นอย่างนี้เอานักหนา
ถ้าเจ้าของไปลูบคลำหลังม้านี้จะสงบ แต่วันนั้นจะลูบคลำอะไรได้ ก็อยู่บนหอปราสาท
ชั้น ๗ เตรียมพร้อมไว้ต่อสู้พระพุทธเจ้า ต่อสู้นรก

ทีนี้มันทนไม่ไหวซิอำนาจแห่งกรรมหนักเข้า ๆ ม้าก็คึกคะนองอย่างเต็มเหนี่ยว
เลย เอ้อ มันเป็นอย่างนี้วันนี้ โผล่ออกมาหน้าต่างเท่านั้นละ ผิงเดียวลงเลย บอกว่า
เชิงบันไดก็ลงเชิงบันได เวลาเท่านั้นก็เวลาเท่านั้น เป็นยังไงพระวาจาพระพุทธเจ้าผิดไป
ไหน นี่ละพระญาณหยั่งทราบใครจะมาลบล้างไม่ได้ ถ้าลงประกาศออกมาแล้วเป็น
ความจริง เอกนามก็ คือพระญาณหยั่งทราบของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ ไม่มี
สองว้างั้นเลย นี่ก็ลงผิงเลยวันนั้นเป็นอย่างนี้

อันนี้พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์เสียด้วยนะไม่ใช่เพียงพระองค์เดียวประกาศ
ลั่น ยอมรับเรื่องนรก สวรรค์ ทุกประเภท จนกระทั่งถึงนิพพาน เปรตผีประเภทต่าง ๆ
ประกาศยอมรับเป็นเสียงเดียวกันหมด ใครจะได้ปากเพชรมาจากไหนเลยปากพระพุทธ
เจ้าไป ว่าบาปบุญนรกสวรรค์ไม่มี พรหมโลกไม่มี เราเป็นผู้เหนือบาปเหนือกรรมทั้ง

หลายเหล่านี้ ใครเก่งอำนาจอันนี้ รอฟังอยู่ตั้งแต่ลมหายใจของมันเท่านั้น พอลมหายใจขาดแล้วจึงเลย ให้พากันจำเอานะ

ถ้าใครเชื่อศาสนาให้เชื่อพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าไม่เคยต้มโลกสงสาร แต่กิเลสต้มตลอดเวลา อย่างมันต้มเจ้าของมันอยู่เวลานี้แหละ มันกำลังต้มว่าบาปบุญนรกสวรรค์ไม่มี ใครจะไปสอนมันไม่ยอมฟัง มันจะฟังแต่เสียงนรกอเวจีของมัน คือกิเลส ตัณหาตัวมีตดำสาหัสที่สุดไม่มีใครโปรดได้นั้นแหละ มันเชื่ออันนี้แหละ รอแต่วันเวลาเท่านั้นที่มันจะโดดผิงลงไป ไม่มีใครตัดสินได้ กรรมของเจ้าของเป็นผู้ตัดสินเจ้าของเอง ใครจะไปปฏิเสธไปตำหนิติเตียนไม่ได้นะ เจ้าของทำเอง ไม่ว่าดีชั่วเป็นของเจ้าของทุกคน กมฺมํ สตุเต วิชชติ กรรมจำแนกแจกสัตว์ให้เป็นประเภทต่าง ๆ กัน กรรมก็คือการกระทำของตัวเองนั่นเอง พากันเข้าใจนะ นี่ก็สายแล้ว พุดไปพุดมาว่าจะไม่พุดมากไปใหญ่แล้ว เอาละพอ เหนื่อยแล้ว

เราก็จะไปทำประโยชน์ให้โลกดังที่พุดตะกี้แหละ ว่าเราบึกบึนนะ เราฝึนนะ ไปจับไปแตะไปต้อน จับตรงไหนก็กองมูตร นี้กองคูถ จับแล้วก็เปื้อนมือ จากนั้นก็มาเปื้อนจมูก ได้ดมกลิ่นเหม็นคลุ้งไปหมด นี่ละเราพุดจริง ๆ เราไม่ได้อ้างหาญทำทนายเอาหลักความจริงมาพุดเลย เราฝึนนะช่วยโลกนี้ เพราะมันสกปรกสุดยอดแล้ว แต่ที่สารประโยชน์มันยังแทรกอยู่ในกองสกปรก ก็ต้องไปคู้ยไปเขี่ยหามาอยู่นั่นเอง อย่างนั้นที่มันลำบากอยู่เวลานี้

สำหรับเราเองเราไม่มีอะไรแล้ว เราก็บอกว่าเราไม่มีอะไร เราพอทุกอย่างแล้ว รอแต่ชั้นที่มันติดมันตันอยู่ในหัวใจ รับผิดชอบเฉพาะชั้นนี้ วันหนึ่ง ๆ ยืนเดินนั่งนอน ขับถ่ายอะไร ๆ นี้มีแต่เรื่องชั้นนี้กว่น ๆ ทำตามชั้นนี้ มันอยู่ด้วยกันรับผิดชอบกันก็ต้องดูแลกันไปด้วยสัตยชาติญาณ พออันนี้ขาดปึงแล้วก็หมด ไม่มีอะไรละ ฝึนองทั้งหลายจำเอาไว้นะ นี่พุดไม่มีสองเหมือนกัน เราพุดอย่างยืนยันเลยไม่ต้องไปทูลพระพุทธเจ้าว่าฉันเถอะ พุดอย่างยืนยันด้วย สนฺทสิฏฺฐิโก เอาละพอ

ปัญหา

ถาม ในขบวนการพัฒนาปัญญาต้องเริ่มจาก สุตมยปัญญา คือการฟัง พอฟังแล้วเอามาคิดเป็น จินตามยปัญญา แล้วพอคิดบ่อย ๆ เราภาวนาไปด้วยก็จะขึ้นเป็น ภาวนามยปัญญา คำถามก็คือว่า ภาวนามยปัญญา จะรู้ได้อย่างไรว่าเราเข้าขั้นนี้แล้ว เกณฑ์ที่จะตัดสินว่าเราเข้าขั้นนี้แล้ว คือรู้จักทุกข์ รู้วิธีแก้ทุกข์ และเราแก้ทุกข์ได้ ไซ้ไหมคะที่จะเข้าภาวนามยปัญญา แล้ว ภาวนามยปัญญาตัวนี้เป็นตัวที่ฆ่ากามกิเลส พอฆ่ากามกิเลสได้แล้วจะขึ้นเป็นมหาสติมหาปัญญา

ตอบ ภาวนามยปัญญานี้ผ่านจากการฆ่ากามกิเลสก่อนนะ ภาคปฏิบัติเป็นอย่างนั้น ภาวนามยปัญญานี้เป็นภาคฆ่ากามกิเลสนี้ไปแล้ว ฆ่ากามกิเลสไม่ยากพูดภาวนามยปัญญา คือเป็นภาคชุลมุนของมันเอง

ถาม เป็นภาวนามยปัญญา

ตอบ ยังไม่ใช่ มันหากเป็นของมันเองในเฉพาะขั้นนี้ มันจะหมุ่นอยู่ในวงกามกิเลส เข้าใจไหม พิจารณาถึงเรื่องอสุภะอสุภัง ทุกข์ อนิจจัง อนตตา เกี่ยวกับเรื่องร่างกาย มันจะเป็นเข่าวงในของมัน จะเรียกว่าภาวนามยปัญญาไม่ได้ หากเป็นปัญญาประเภทหนึ่งของมัน เราจึงไม่นำมาพูด อันนี้หมุ่นตัวเต็มที่แล้ว กามกิเลสนี้พังลงไปแล้วถึงจะขยายตัวออกไปเป็นภาวนามยปัญญา ทีนี้ไปเตลิด นี่พระอนาคามีพอจากนี้แล้วไปเรื่อย ๆ คือภาคภาวนามยปัญญาไปเรื่อย ๆ ส่วนกามกิเลสนี้เป็นเพียงชั้นชุลมุนยังหาจุดหมายปลายทางไม่ได้ จะก้าวไปเองนี้ก็ได้ ต้องพึดอันนี้เสียก่อน

ถาม หมายถึงต้องฆ่ากามกิเลสแล้ว จึงจะเริ่มเป็นภาวนามยปัญญา

ตอบ นี่หลักปฏิบัติเป็นอย่างนั้นนะ คือ ปัญญาประเภทนี้เป็นปัญญาที่ผาดโผนโจนทะยานมากที่สุด ไม่มีสติปัญญาขั้นใดที่จะผาดโผนโจนทะยานยิ่งกว่าสติปัญญาขั้นฆ่ากามกิเลส หากเป็นในผู้ปฏิบัติเอง หมุ่นตัว ๆ ไปแบบหนึ่งเหมือนกัน แต่เวลามันสิ้นอันนี้แล้วมันจะมีพักของมัน แล้วก็ก้าวเข้าไปอีกทางสติปัญญาอัตโนมัตติ ทีนี้ไม่พักอันนี้ หมุ่นเรื่อย ๆ ไปเรื่อยติดต่อกันไปเรื่อย อันนี้มันขาดวรรคขาดตอน พออันนี้สิ้นสุดลงไปแล้ว อันนั้นจึงจะค่อยไปที่หลัง อันนั้นเป็นฝ่ายนามธรรมแล้วนะ

คือภาวนามยปัญญานี้ส่วนมากจะเป็นฝ่ายนามธรรมไปแล้ว ส่วนปัญญาฆ่ากิเลสนี้เป็นฝ่ายรูปธรรมส่วนรูปส่วนกาย เพราะฉะนั้นสติปัญญาขั้นนี้จึงผาดโผนโจนทะยานมาก ถ้าเป็นน้ำก็ไหลโจนลงมาจากภูเขาเสียงดังซ่า ๆ สนั่นหวั่นไหวบางที่กายไหวก็มี คือสติปัญญาทำงาน มันเป็นของมันเองนะ นั่นละมันเป็นอย่างนี้พูดออกมามันก็ได้ ควรคำนึงกันได้อย่างนี้ ภาคปฏิบัติเป็นอย่างนี้ นี่เราพูดถึงเรื่องความเพียรนี้ สติปัญญาไม่มีขั้นใดจะผาดโผนโจนทะยานยิ่งกว่ากามกิเลส เพราะฉะนั้นจึงว่าตัวนี้จึงรุนแรงมาก ลากสัตว์ทั้งหลายให้จมก็คือตัวนี้เอง พออันนี้ขาดสะบั้นลงไปแล้ว ก็เป็นพื้นฐานที่จะก้าวเดินต่อไป คำว่ากามกิเลสขาด ไม่ใช่จะขาดโดยสิ้นเชิงนะ ขาดเป็นพื้นฐานไว้แล้ว จากนั้นก็มียิบ ๆ แยะ ๆ มีกึ่งก้านสาขาดอกใบของมัน มันจะค่อยระงับดับกันไปเรื่อย ๆ

เพราะฉะนั้นผู้เป็นพระอนาคามี พอสำเร็จขั้นกามกิเลสแล้วก็สำเร็จเป็นพระอนาคามี พระอนาคามีจึงมีหลายชั้นไว้สำหรับขั้นฆ่ากามกิเลส พอกามกิเลสส่วนใหญ่ขาดไป อันนี้ก็อยู่ในขั้นนี้ ถ้าตายเวลานั้นก็จะอยู่ในขั้นอวิหา และละเอียดเข้าไปดัด

ปา สุทัตสา สุทัตสี อภินิฐา คือปัญญาประเภทนี้จะเกี่ยวเก็บกวาดกามกิเลสให้สิ้นซาก
ลงไป ๆ โดยลำดับ ส่วนใหญ่มันฆ่าไปแล้ว เพราะฉะนั้นสุทธาวาสจึงมี ๕ ชั้นสำหรับรองรับ
พระอนาคามี ที่เริ่มสอบได้แล้ว ๕๐ เปอร์เซนต์ นี่เริ่มได้ จากนั้นก็เก็บกวาดที่มัน
เป็นฝุ่นเป็นฝอยไปตามนี้เผากันไปเรื่อย ๆ จนละเอียดเข้าไปเรื่อย ๆ จากอวิหา ก้อตป
ปา สุทัตสา สุทัตสี ตามชั้นของธรรม ตามชั้นของภูมิไปเรื่อย ๆ อภินิฐานี้ก็สุดยอดแล้ว
พอขาดสะบั้นลงไปนี่เรียกว่านิพพาน

ถาม คำว่า กามกิเลสนี้ แสดงว่าข้าน้อยตีความผิด ชั้นอนาคามีก็ยังมีกามอีก ๕๐
เปอร์เซนต์แต่ก็ค่อย ๆ ฆ่าไป

ตอบ ใช่ คือสอบได้เรียกว่าชั้นกามตัวใหญ่มันตายแล้ว วาจันเถอะ ไม่เป็นอื่นแล้ว แต่
ที่ย่อย ๆ เช่น ฆ่าพ่อฆ่าแม่แล้ว ลูกมันยังมีเอามาฟาดให้มันหมด ความหมายว่าจัน อ้าว
หลานมันยังมีเอาหลานมันมาอีก ฆ่ามันจนหมดทั้งลูกทั้งหลานหมด นี่แหละท่านถึงมี
ลำดับไว้ อนาคามีตายแล้วจะไปเกิดในสุทธาวาส ๕ ชั้น ชั้นใดชั้นหนึ่ง ก็คือชั้นตามภูมิ
ของใจนั่นเอง พอได้ระดับปั๊บสอบได้แล้วนี้ เวลาตายขณะนั้นจะเข้าชั้นอวิหา มีชีวิตอยู่
ชำระตัวเองมันจะค่อยละเอียดเข้าไป ๆ อวิหาแล้วก็ตปปา สุทัตสา สุทัตสี ไปเรื่อย
ๆ ๆ จนกระทั่งหมดขีดแล้วก็พุ่งขึ้นที่ ๕ อภินิฐาอันนี้เรียกว่าเต็มภูมิแล้วติดผิงหมด
อันนั้นหมดแล้ว เพราะฉะนั้นผู้ที่ไปเกิดในพรหมโลกใน ๕ ชั้นนี้จึงไม่กลับ นอกนั้นก็กลับ
ทั้งนั้น ๕ ชั้นนี้ไม่กลับ จะก้าวขึ้นเรื่อย ๆ เลย แล้วที่พูดนี้เป็นยังไง ชัดตรงไหนเอ้าว่ามา

ตอบ ไม่ชัดคะ เข้าใจแล้ว เตียวไปสรุปใหม่คะ

หลวงตา นั่นซี ก็ไปหาอ่านในคัมภีร์แล้วมาพูด คนหนึ่งฟาดต่อหน้าต่อตาเลย ไม่
ต้องคัมภีร์ นี่คัมภีร์กำป็น ฟาดเลยมันต้องยั้งงั้นซี เข้าใจแล้วนะ คำว่าอนาคา ไม่ใช่ขาด
ทีเดียวนะ

ถาม ภาวนามยปัญญานี้ ต้องเป็นอนาคามีถึงจะได้ใช้ใหม่เจ้าคะ

ตอบ เราไม่กำหนด หากจะรู้ในผู้นั้นเองเราชี้เกี่ยจุดนะ ก็ฟังชีว่ากามกิเลสนี้แล้วจาก
นั้นไปก็เป็นภาวนามยปัญญา เเท่านี้ก็เข้าใจแล้วไม่ใช่เธอ ยังจะต้องเป็นอย่างนั้นใช้
ใหม่ สันพร้าว จะว่างี้ ถ้าให้ตอบก็ตอบสันพร้าวนี้ เอาอะไรไม่เอา ไม่เอาก็เอาสันพร้าว(ยัง
ไม่เข้าใจเจ้าคะ) จะเข้าใจอะไร มันอยากหาตัว ๕ คนโน้น (หัวเราะ)

ถาม แล้วมีอะไรอีกไหม

ตอบ ไม่มีคะ จะขอพรหลวงตาคะ

หลวงตา ก็ให้ไปแล้ว จะเอาอะไรพร เอาสันพร้าวเธอ

ลูกศิษย์ อันนี้พรทางโลกคะ พอตีเขาแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้า ก็เลยมีความขัดแย้งนิด ๆ เพราะว่าพอปฏิบัติธรรม ความอยากได้อะไรก็ไม่มี ไม่รู้จะเอาธรรมะข้อไหนไปทำงานหัวหน้าให้ได้ผล

หลวงตา ก็อย่างพระพุทธเจ้าสอนโลกนั่นแหละ เอาเมตตาธรรมสอนไป พระพุทธเจ้าไม่เอาอะไรจากโลก ความเมตตาเป็นพื้นฐาน สอนโลกด้วยความเมตตา เอาละ เข้ากันได้ เข้ากันได้แล้ว (หัวเราะ) เข้าใจแล้วนะเรื่องอนาคา เรื่องอนาคา เรื่องกามกิเลสกับชั้นนี้พิสดารมากแต่ไม่พูด พูดไม่ได้ผู้เป็นจะรู้เอง ระหว่างชั้นกับกิเลสโดยสิ้นเชิงแล้ว ชั้นยังมีอะไร ๆ แทรกอยู่ในนั้น เป็นเรื่องของชั้นล้วน ๆ นี้ผู้รู้เอง อันนี้ไม่จำเป็นต้องพูด ผู้ปฏิบัติจะรู้เอง คือพูดออกไปไม่เกิดประโยชน์ อันใดที่พูดออกไปก็ให้เป็นประโยชน์ อันใดที่เป็นเฉพาะท่าน ท่านไม่พูด

คือจะพูดออกไปต้องเล็งประโยชน์ สิ่งที่จะให้รู้โดยเฉพาะเอง มอบให้เจ้าของเอง นั่น เรียกว่า สนุทธิฐิโก สิ้นไปแล้วอะไรยังมีเหลืออยู่ ๆ ท่านรู้ของท่านเอง พูดไปพูดมานี้ ๓ โมงแล้วเห็นไหม นาฬิกาเขาไม่ได้สนใจกับใครเขาเดินของเขาเรื่อย พวกเรานี้บังเบ้ง ๆ เข้าใจหรือยังนี่ (ลูกศิษย์ : นิดหน่อยเจ้าคะ ก็ยังไม่ถึงไหน) อ้าว จริง ๆ แล้วเรื่องธรรมนี้ เรายังพูดแล้วว่า เอ้าถามมา โนน ฟังซิ เคยได้ยินไหมพี่น้องทั้งหลาย เราเองก็ไม่เคยเป็น แต่เวลานี้มันจำครอบโลกธาตุ ถึงว่า เอ้าถามมา จะตอบ พอถามมาปั๊บ ป๊วะทันทีแหละเลย ๆ ก็กิเลสวัฏจักรมันเท่ากำปั้น ธรรมครอบโลกธาตุ จะไปจนตรอกจนมุมเขาที่ไหน นอกจากสมควรตอบหรือไม่สมควรตอบ ถ้าไม่สมควรตอบดิ่งก็ไม่ออก ถ้าสมควรแล้วผางทันทีออกเลย ๆ เข้าใจหรือเปล่า

ลูกศิษย์ เข้าใจคะ แต่ยังไม่ถึง

หลวงตา อย่าไปนอนตายอยู่ที่นี้แหละ (เสียงหัวเราะ) ก็จะทำให้หัวใจไหม ก็ต้องตอบให้อย่างนั้นซี ต้องเสริมให้ด้วย.. สายแล้วนะ เราจะไปไกลนะวันนี้ นี่ก็ไปช่วยโลกนั่นแหละ จะไปโรงพยาบาล ไกลวันนี้ อุตสาห์ไปอย่างนั้นแหละจะทำยังไง นี่แหละที่ว่าเมตตาฟังไว้ นี่แหละช่วยด้วยเมตตาก็อย่างนี้ ฐานะที่เมตตาจะลงได้ตรงไหน ๆ ก็ลงตรงนั้น ๆ วันนี้จะไปไกล ช่วยโรงพยาบาล ช่วยทุกแห่งทุกหน เอาจนกระทั่งตาย ตายแล้วทิ้งป๊วะไปเลย อย่างนิมนต์พระมากุสลาให้ยุ่งนะ เรบอกตรง ๆ อย่างนี้เลย เราพอทุกอย่างแล้ว ดีไม่ดีพระมาอย่างนี้ เราจะกุสลาให้ด้วย เวลาเราตายแล้วเราจะกุสลา เป็นบ้าหอยบ๋าหรือยังเราจะว่าอย่างนั้น กุสลาให้พระ พระจะไปกุสลาให้เรา เราก็จะกุสลาให้พระเป็นบ้าหรือมากุสลาให้เราหาอะไร ว่างั้นเข้าใจหรือเปล่า ไปละ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันท่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd